

Solidariskt och komplicerande om Afrika

Sommarboktips i *Livet i Abrahamsbergskyrkan* nr 2, 2006

Svante Weyler är varken missionärsbarn eller Guds barnbarn. Men han har ändå skrivit om Kongo och därmed också om Svenska Missionskyrkans avtryck där. Som förläggare och vän till missionärssonen Lennart Hagerfors fick han för några år sedan infallet att följa med till Kongo för att försöka förstå. Efter första resan med Lennart återvänder han på egen hand och skaffar sig egna vänner i byn Ngouedi.

Det sympatiska med Svante Weylers lilla Kongobok "Ett hus i Ngouedi", (Atlas, 2006) är att han inte gör det lätt för sig. Han ser den korruption, den passivitet och den ödestro som står i vägen för ekonomisk och social utveckling. Han fylls av förakt inför den franska intressepolitiken och stödet till ett korrupt ledarskikt som gjort sig skyldigt till mord och krig mot sina egna medborgare. Men han skyller inte allt på kolonialismen utan ifrågasätter också de afrikanska familje- släkt- och stamband och de traditionella kulturella och religiösa föreställningar som han ser också hos de kongoleser han kommer nära. Han ser förfallet av de byggnader och verksamheter som missionen drivit, undrar varför den inte gjort djupare och mer bestående intryck men känner ändå respekt för vad som gjorts och vågar till och med vidarebefordra afrikanernas fråga om varför svenskarna gav sig iväg så snart.

Styrkan hos Svante Weyler är alltså att han både skildrar utvecklingsmisslyckandet i Afrika och förblir solidarisk. Han har som många i sin generation en utgångspunkt i Vietnamprotester och en dogmatisk marxistisk solidaritetsrörelse. Men när ungdomens världsbild och abstraktioner rämnat vill han inte bli cynisk.

"Viljan att veta och viljan att förstå försvinner inte bara för att man börjar att tvivla på de Absoluta och Allt Omfattande Förklaringarna" som han skriver i inledningen.

ANDERS MELLBOURN